

KUIDAS ONU ÖÖBIK RANNAS KÄIS

Onu Ööbik ei oska veel erilisemalt ujuda, aga ta armastab meeletult merevett ja vees viibimist. Kui on ilus soe suvine ilm, läheb onu Ööbik randa.

Bussipeatuses saab onu Ööbik kokku oma sõbra Markus Trampjalaga, kes ka ei oska veel erilisemalt ujuda, aga kes pole muidu vähem hakkaja mees kui onu Ööbikki.

Bussipeatuses panevad onu Ööbik ja Markus Trampjalg bussipiletid pihku valmis ja hakkavad ootama Liivranna bussi. Liivranda viib harilikult ilus punane buss ja sõit maksab täpselt üks kroon. Onu Ööbik ja ta sõber Markus ei sõida peaaegu kunagi siniste bussidega. Need lasevad nad parem mööda.

Paaril korral on juhtunud, et onu Ööbik ja Markus Trampjalg on jõudnud alles lõunaks mere äärde, kui on olnud parajasti siniste busside päev. Ükskord aga läksid onu Ööbik ja Markus koguni jala Liivrannani välja, sest tervel hommikupoolikul ei juhtunud tulema ainsatki punast bussi.

„Mehed ei karda midagi,“ ütles onu Ööbik. „Sinna randa saab ju vabalt ka jala minna!“

„Jalad need minemiseks ongi tehtud,“ ütles Markus Trampjalg. „Ja ka tulemiseks,“ lisas onu Ööbik. Ning nad hakkasid astuma.

Minna oli ilus. Ikka ühest bussipeatusest teiseni ja teisest jälle kolmandani. Ja piletit ei küsi sult keegi. Ainult et see minemine võttis kole palju aega. Vahepeal sõitis neist mööda kuus sinist bussi. Sõitis üks punane ka, aga suure minemisega ei pannud onu Ööbik ja Markus Trampjalg seda tähelegi.

Kui onu Ööbik ja Markus Trampjalg lõpuks Liivranda jõudsid, oli õhtu juba käes. Ei olnud aega ennast enam vettegi kasta. Pidi hakkama kähku koju tagasi minema, et onu Ööbik öötööle hiljaks ei jääks.

„Teeme nii,“ ütles onu Ööbik nüüd Markus Trampjalale, „et tagasi võib sõita ka sinise bussiga.“

„Teeme nii,“ ütles Markus, „et tagasi võib sõita kas sinise või punase bussiga.“

„Olgu,“ ütles onu Ööbik.

Aga sealsamas tuli nurga takka nähtavale hoopistükkis kollane buss. Onu Ööbik ja Markus Trampjalg jäid väga tõsiseks ja Markus pidi peaaegu nutma hakkama. Aga onu Ööbik märkas kähku öelda: „Ja eriti sobiv on muidugi igasugune kollane buss.“

„Oh, selle ma olin üsna unustanud,“ ütles Markus Trampjalg õnnelikult. „Kuidas unustanud,“ imestas onu Ööbik. „Minu isa ütles, et meeste seadused on kõik meeste endi tehtud.“

Juba peatuski kollane buss nende kohal. Onu Ööbik hüppas esimesena ja sõber Markus teisena bussi ja mõlemad hõiskasid nagu ühest suust: „Mina istun akna alla!“

Õnneks oli seal mitugi aknaalust kohta. Nii et onu Ööbik ja sõber Markus istusid teine teise taha ja ulatasid oma piletid täksamiseks ühele kenale armsale tädikesele, kes istus just piletitäksari lähedal.

Kollane buss muudkui sõitis linna poole tagasi. Onu Ööbik ja Markus Trampjalg lehvitasid ja lehvitasid kõikidele jalameestele ja laulsid kogu tagasitee, nii et pooltühi buss kaikus:

Ilus on olla, olla ses bussis,
kollases bussis,
kollases bussis!
Sibavad rattad ja paigal on jalg,
puid vuhab mööda ja naerul on palg!

Kõik teised bussilised muigasid ka omaette. See kena väike tädikene kaasa arvatud, kes nende piletid oli ära täksanud. Nähtavasti olid nad kõik onu Ööbiku ja Markus Trampjalaga ühes nõus.

